

# Gezien worden

Essays

M.S. Odding

# Liever worden

Ik zie. Ik bewonder. Ik laat zijn.

Wij zien liefde graag als het samensmelten van twee wezens. Jij en ik tegen de wereld. Dit klinkt meer als gedeeld egoïsme. Wie zo liefheeft, duwt de wereld weg. In plaats van liefde met de wereld te delen, stellen we voorwaarden, en zoeken we iemand die eraan voldoet. De ander voldoet aan de voorkeuren van het ego. En daarmee blijft er geen liefde over, maar een vlucht uit de wereld. Jij en ik zijn blind geworden.

Voelen doen we wel. Het gevoel slaat om. Pieken, dalen, pieken. Dit schouwspel is geen liefde. Het is egodrift. Toch leert het ego mij iets. Mocht ik er aandacht aan geven. Het openbaart waar liefhebben vastloopt. Intensiteit kan plaatsmaken voor kwaliteit. Niet alleen mijn houding naar jou verandert. Ook naar de wereld. De blinddoek gaat langzaam af. En niet alleen het aandacht geven wordt rijker. Ook het ontvangen.

Liefde is geen eenrichtingsweg. Wie liefde geeft, loopt het risico het terug te krijgen. Het ego kan zich niet meer verschuilen. Op de tweerichtingsweg deel je wie je bent. Ik zie jou. Jij ziet mij. Wij zien de wereld. De wereld ziet ons. Verbondenheid openbaart zich aan liefdevolle ogen. Maar de ogen zelf moeten niet vergeten worden.

Het ego is een laatste troef aan het inzetten. Ons laten geloven dat het verdwenen is. Ondertussen blaast het zich op. Projecties volgen. Een pad van destructie blijft achter in de naam van liefde. De laatste les leert het ego ons. Het blijft. Altijd.

Het spel is in het spanningsveld blijven. Aanwezig zijn. De ruimte laten voor het ego. De ruimte laten voor de ander. De ruimte laten voor de wereld.

Het laten van zijn.

# In de ban van vrijheid

Woorden binden vast. Geef mij de stilte. In stilte ga ik voorbij.

Wij dragen het gewicht van de keuze. De keuze van wie jij om je heen wil. De keuze van wat jij wil worden. De keuze van hoe jij daar komt. Het gewicht van als jij faalt. In ieder geval, dat is ons verteld.

Men houdt van verhalen. Een sterk verhaal neemt je mee op reis. Nieuwe werelden worden ontdekt. En met nieuwe perspectieven komt men terug. Verhalen vormen de mens. Soms vergeet men dat een verhaal een verhaal is. In plaats van geïnspireerd word je gelovig. Een geloof dat een verhaal als vanzelfsprekend houdt. Een perspectief wordt het perspectief. Het perspectief ben Ik.

Ik ben niet meer vrij. Zelfs als Ik in vrijheid geloof. Gebonden beweeg Ik voort. Niet verder dan Ik mijzelf toesta. Ik vertel mijzelf dat ik daarvoor kies. Ik rationaliseer, Ik moraliseer en Ik lieg. En Ik ben niet alleen. Samen houden wij een echokamer staande. Het geluid wordt luider en luider. Stilte kennen we niet meer. We kunnen het ons bijna niet meer voorstellen.

Er komt geluid van buiten de echokamer. Het trekt mijn nieuwsgierigheid. Ik luister. Ik word geïnspireerd. Sommige ideeën resoneren, sommige duw Ik weg. Transformatie vindt plaats. Anderen luisteren ook. Zij vinden het maar niets. Ik zie hen vast blijven zitten. Wij kunnen niet meer door. Ik neem afscheid. Ik ga door. Op zoek ga Ik naar nieuwe inspiraties.

Tijdens de reis ontdek Ik nieuwe werelden. Telkens doe Ik nieuwe perspectieven op. Zij vormen mij. Ik begin in mijzelf te geloven. Het is IK, IK ben het. IK ben de reis. IK ben de perspectieven. IK ben het vormende. IK ben vrij. IK BEN—

—weer in een echokamer.

Geef mij nu de stilte.

# De val

Geruïneerd voor runen. Zelf aan zelf. De dans der dwazen.

Ik weet het niet. Zover ben ik gekomen. Weten wordt geprezen. Het verstand wordt verheerlijkt. Wat resoneert noemt men verstandig. Wat confronteert noemt men gevaarlijk. Men loopt het risico een geliefd perspectief te verliezen.

Vasthouden is voorbij laten gaan. Worden beweegt naar zijn. Maar dat negeert men. Het verleden trekt de aandacht. De toekomst ontvangt projecties. Gezien wordt wat men wil zien. Een rust blijft achter. Eentje om vast te houden.

Illusies worden creatiever. Realistischer. De intellectuele acrobatiek van het ego verdient respect. Een koorddanser die alle aandacht op de lijn houdt. Vooruit is de enige weg. Een onverwachte windvlaag komt langs. Daar gaat het evenwicht. De val volgt.

Gebroken ligt men op de grond. Men neemt een moment om op adem te komen. Men kijkt om zich heen. Het bevalt niet. Men klimt weer naar boven. Het koord op. Nu calculeren wij de wind in. Wij maken progressie. Een onverwachte windvlaag komt langs. Daar gaat het evenwicht. De val volgt.

Geruïneerd liggen wij op de grond. Wij nemen een moment om op adem te komen. Wij kijken om ons heen. Het bevalt niet. Opstaan lukt niet. Het lichaam luistert niet. In stilte liggen wij op de grond. Nogmaals kijken wij om ons heen. Nu nemen we de tijd.

Zonlicht brandt in de ogen. Een meer toont zich. Het meer is omringd door bomen. In de lucht gaan wolken voorbij. De wolken gaan mee met de wind. De wind laat rimpels achter op het wateroppervlak. De rimpels verdwijnen zoals ze gekomen zijn. Nacht breekt aan. Het meer weerspiegelt de maan en de sterren. Gehuil komt uit het bos. Wolken trekken op. In de verte horen wij donder.

Wat nu? Wij weten het niet. Zover zijn wij gekomen. Ieder stukje kennis blijkt deel van het geheel te zijn. Deel als geheel zien is een noodzakelijke valkuil. Het toont de limieten van onze aandacht. Hoe wij geloven in wat getoond wordt.

De valkuil is de bodem van de valkuil. Het geloof dat er grond gevonden kan worden. De valkuil is een val. De grond is een afgrond. Toch staan wij weer op. De oude zelf maakt plaats voor de nieuwe zelf. Genoodzaakt zal deze weer vallen. Een dans van vallen en opstaan.

De dans der dwazen.